

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

"לְדוֹרוֹת" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: פינזור	שם פרטי: דוד
------------------	--------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: פינזור		בלועזית Pinzur	
שם פרטי איתו נולדתי: דוד		בלועזית David	
עיר לידה: זאפורוז'ניה		בלועזית Zaporozhye	
שם פרטי ושם משפחה של האב: וולף פינזור		שם פרטי ושם נעורים של האם: חנה פינשטיין	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: זאפורוז'יה		בלועזית Zaporozhye	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: קזחסטן, טורקמניה, סמרקנט, אוזבקיסטן, אומסק, סיביר, רוסיה (שם העיר או האזור ושם הארץ)			
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:		תאריך השחרור: 1944	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממת'י עד מתי		שנת עליה: 17/12/1990	
		במידה ועלית באניה, ציין את שמה	

נא ספרי/י על קורותיך לפני ובזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

היינו משפחה בת 5 נפשות- אבא,אמא,ושלושה בנים. אבא עבד כסנדלר והיה עובד טוב מאד. היה לנו שם גם עוד קרובי משפחה. כשפרצה המלחמה הייתי בן שנתיים, ולכן אני לא זוכר בעצמי, אבל אני יודע על הבריחה ממה שסיפרו לי ההורים והאחים. סיפרו לי שלקחנו איתנו מעט מאד דברים כשברחנו, ואת מכונת התפירה של אבא לתפירת נעליים. בהתחלה נסענו ברכבת, ואחר כך נסענו באוניה. בהתחלה היינו אמורים לעלות על אוניה אחת, אבל אמא אמרה שהיא לא רוצה לעלות על האוניה הזאת, ולא עלינו עליה. אחרי כמה רגעים אותה אוניה הופגזה, ולמזלנו לא היינו בה, אנחנו עלינו על האוניה הבאה. עברנו בדרכנו בקזחסטן, בטורקמניה, ובעיר סמרקנט שבאוזבקיסטן. היינו זמן קצר בכל אחד מהמקומות. אני זוכר שכאשר היינו באוזבקיסטן ישנו על הרצפה ובאמצע החלום אמרתי לאבא "יש פה עקרב", אבא קם והדליק אש, ואז הוא ראה לידי עקרב והרג אותו. מאוחר יותר, אבא שלי עזב אותנו וחזר לאזור המלחמה כדי להתגייס לצבא. מאוזבקיסטן נסענו לעיר אומסק (Omsk) שבסיביר. אני זוכר שלא היה אוכל, והיינו מבשלים קליפות של תפוחי אדמה ואוכלים אותם. היינו גם מאכל של סוסים (משהו דומה לשיבולת שועל), זה היה מר, והיה קשה לאכול את זה. אחי האמצעי בכלל לא הצליח לאכול את זה. אני זוכר שבגלל הרעב התנפחו לי הרגליים ולא יכולתי ללכת, הרגליים היו כל כך נפוחות עד שהיה צריך לחתוך את הנעליים שלי כדי להסיר אותן. היינו באומסק בערך שנתיים עד שזאפורוז'ניה שוחררה מהכיבוש הגרמני. הדוד שלי, אח של אמא, נשאר בעיר עם כל משפחתו- הוא ואשתו ושני ילדיהם, בן ובת, וגם אמא של אשתו. הם לא ברחו, וכשהגיעו הגרמנים הם הכניסו אותם לגטו, ואחר כך רצחו את כולם, כל המשפחה נספתה.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד היום

(השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

בשנת 1944 חזרנו לעיר הולדתנו, אבל הבית שלנו כבר לא היה וגם לא נשאר לנו שום רכוש. הגויים שנשארו בעיר לקחו את כל מה שלא הספקנו לקחת. קיבלנו חדר קטן מאד, בגודל של 4 מ"ר בערך, ושם גרנו כולנו, אמא ושלושה ילדים. לא היה לנו אוכל ואמא שלחה אותי לגן, כי שם קיבלתי אוכל. אבא חזר והצטרף אלינו מאוחר יותר, ובשנת 1946 נכנסתי לכיתה א'. בשנת 1948 עזרו את אבא שלי, והוא נשפט ל 15 שנה בכלא, אבל כשסטאלין מת, אחרי 5 שנים, שחררו אותו והוא חזר הביתה. בשנת 1956 סיימתי את בית הספר והלכתי ללמוד מקצוע, ובשנת 1957 התגייסתי לצבא הרוסי, ועבדתי עם מטוסים. הייתי שלוש שנים בצבא, ובמהלך 3 השנים האלה לא הייתי בכלל בבית, אפילו לא פעם אחת, זה לא היה קל. התחתנתי עם אשתי שנה אחרי שהשתחררתי מהצבא, בשנת 1962, והתחלתי ללמוד באוניברסיטה. הייתי עובד בבוקר ולומד בערבים, עד שסיימתי את האוניברסיטה בשנת 1968. בשנת 1963 נולדו לנו שתי בנות, תאומות. עלינו לארץ בשנת 1990, ואחר כך עבדתי במשך 12 שנה עד שיצאתי לפנסיה.

ראיון: לימור לוי

קריית ארבע, מאי 2013